Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Sžsk/99/2018
Identifikačné číslo spisu:	3017200355
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:3017200355.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Judity Kokolevskej a JUDr. Sone Langovej v právnej veci žalobcu R. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z., zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Lukačovičom, so sídlom F. Madvu 330/27, Prievidza, proti žalovanému Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Oddelenie peňažných príspevkov na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a posudkových činností Banská Bystrica, so sídlom Trieda SNP 75, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. UPS/US5/SSVODPPKPC/SOC/2017/6927-POZ zo 17. augusta 2017 o nároku na peňažný príspevok na osobnú asistenciu, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 15Sa/38/2017-48 z 30. apríla 2018, takto

rozhodol:

Kasačnú sťažnosť žalovaného z a m i e t a.

Žalobca má proti žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom č. k. 15Sa/38/2017-48 z 30.04.2018 Krajský súd v Trenčíne zrušil rozhodnutie Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Oddelenia peňažných príspevkov na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a posudkových činností Banská Bystrica č. UPS/US5/SSVODPPKPC/SOC/2017/6927-POZ zo 17. augusta 2017 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Rozsudok odôvodnil tým, že žalovaný nespochybnil skutočnosť, že žalobca je v obdobiach akútneho zakrvácania do kĺbov odkázaný na pomoc inej osoby. Napriek tomu z jeho rozhodnutia vyčnieva záver, že peňažný príspevok na osobnú asistenciu nie je možné navrhnúť na obdobia potreby pomoci inej osoby v čase akútneho zakrvácania do kĺbov, nakoľko by nebol dosiahnutý účel tohto peňažného príspevku. Žalovaný prezentovaný rezultát bližšie nevysvetlil. Krajský súd nesúhlasil s názorom, podľa ktorého by nebolo možné dosiahnuť účel príspevku podľa § 20 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. počas stavov akútneho zakrvácania kĺbov u žalobcu, ktorý čas žalobca trávi doma. Nebolo mu zrejmé, prečo by mal byť dominujúcim taký výklad, ktorý socializáciu (integráciu do spoločnosti) vníma len ako súčasť externých aktivít realizovaných mimo domácnosti. Z obsahu informácií poskytnutých žalobcom, ktoré žalovaným neboli spochybnené, krajskému súdu vyplynul

záver, že tieto akútne stavy sa u žalobcu aj bez zjavných externých determinantov dostavujú cca 25- až 30-krát do roka, trvajú spravidla 48 hodín a úplná regenerácia po ústupe akútneho stavu si vyžaduje asi 5 dní. Je teda preukázané, že pri trvalo závažnej diagnóze žalobca v nepravidelných intervaloch zažíva obdobia, ktoré v ročnom súhrne v najťažšej forme limitovania jeho schopnosti sebaobsluhy predstavujú 50 až 60 dní, v miernejšej forme (t.j. aj vrátane času potrebného na regeneráciu), predstavujú cca 150 dní v roku, počas ktorých je autonómnosť sebaobsluhy žalobcu negovaná alebo výrazne eliminovaná pri vstávaní, líhaní, vykonávaní osobnej hygieny (umývaní, kúpaní, česaní, holení), obliekaní, vyzliekaní, príprave jedla, podávaní jedla, podávaní liekov, nakupovaní, pomoci pri domácich prácach, pomoci pri akútnom ochorení, starostlivosti o pomôcku (motorové vozidlo), prepravu prostredníctvom využitia pomôcky (napr. lekárovi). So všetkými týmito činnosťami sám zákonodarca spája možnosť určenia rozsahu osobnej asistencie ťažko zdravotne postihnutej osobe, avšak z napadnutého rozhodnutia sa krajský súd nedozvedel, prečo by žalobca v čase akútneho zakrvácania do kĺbov alebo v následných obdobiach nevyhnutnej regenerácie nemal mať prirodzenú alebo oprávnenú sociálnu potrebu žiadnu z vyššie vymenovaných činností vykonávať. Je evidentné, že aj keď v obdobiach stavov akútneho zakrvácania do kĺbov trávi žalobca čas doma, ide o stavy, počas ktorých, ak nemá dostatočnú pomoc, dochádza k vyčleňovaniu žalobcu zo spoločnosti a je to práve pomoc inej fyzickej osoby, ktorá tomu môže efektívne zabrániť, nakoľko ťažké zdravotné postihnutie žalobcu mu bez pomoci inej osoby vnucuje významne sociálne chudobnejší spôsob života v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Keďže žalovaný sa pri odôvodňovaní nepriznania peňažného príspevku na osobnú asistenciu sústredil na obdobia mimo stavov akútneho zakrvácania, počas ktorých deklaroval relatívnu samostatnosť v sebaobslužných úkonoch u žalobcu, pričom obdobia akútnych stavov odbil vyššie spomenutým stručným konštatovaním, že počas nich nie je možné dosiahnuť účel peňažného príspevku podľa § 20 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z., považoval krajský súd jeho rozhodnutie za zaťažené aj vadou nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že aj fyzické osoby bez zdravotného postihnutia v čase akútneho zhoršenia zdravotného stavu majú obmedzenú schopnosť sebaobsluhy a v takýchto prípadoch im obvykle potrebnú pomoc poskytujú členovia rodiny. Zdôraznil, že akútne stavy u žalobcu sú v príčinnej súvislosti s dlhodobým závažným ochorením, pre ktoré mu samotným žalovaným bola stanovená miera funkčnej poruchy 80%, preto porovnanie s akútnymi stavmi u inak zdravých jedincov pokrivkáva. U žalobcu je navyše preukázané, že aj keď nemožno stanoviť presné dátumy, kedy sa u neho akútne stavy objavia, s istotou možno počítať s objemom ich priemerného ročného výskytu, čo nie je zanedbateľnou veličinou, ako bolo s využitím elementárnych znalostí aritmetiky vysvetlené vyššie. Na margo náznakov, že žalobca má v čase akútnych stavov k dispozícii manželku, dal krajský súd do pozornosti, že zo zákona č. 447/2008 Z. z. nevyplýva nemožnosť kompenzácie formou príspevku na osobnú asistenciu, ak v domácnosti zdravotne ťažko postihnutej osoby žije iná blízka osoba, ktorá občas poskytuje pomoc (napr. manželka, dospelé dieťa, súrodenec a pod.). Z legislatívnej konštrukcie právnych noriem ustanovení § 2 ods. 2 alebo § 9 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. vyplýva, že zákonodarca trvalú prítomnosť inej osoby v domácnosti zjavne nepovažuje za faktor, ktorý by mal mať akýkoľvek vplyv na prístup ťažko zdravotne postihnutého žiadateľa k príspevku kompenzujúcemu sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia. Dodal, že hoci z pohľadu spoločenskej morálky je prirodzené, aby ťažko zdravotne postihnutému poskytovala pomoc najmä jeho rodina, nemôže byť takouto okolnosťou argumentované spôsobom vyvolávajúcim náznaky, že by sa žiadateľ k príspevku dostal ľahšie, ak by pomoc rodinného príslušníka k dispozícii nemal.

2. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas kasačnú sťažnosť, v ktorej uviedol, že socializáciu do spoločnosti a účel využívania peňažného príspevku na osobnú asistenciu nemožno chápať ako totožný. Osobná asistencia má v prvom rade napomáhať integrácii osôb s ťažkým zdravotným postihnutím a jej účel nemožno zúžiť na zabezpečovanie starostlivosti pri základných samoobslužných úkonoch a starostlivosti o domácnosť. Uviedol, že sám žalobca poprel, že by v čase akútneho zakrvácania vykonával akékoľvek aktivity (tento čas sa snaží prespať). Práve zhoršený zdravotný stav zabraňuje žalobcovi v socializácii. Žalovaný práve v komplexnom posudku a v rozhodnutí uvádza, že žalobca potrebuje pomoc inej fyzickej osoby len v čase akútneho zhoršenia ochorenia (v čase akútneho zakrvácania), kedy však nemá preukázanú žiadnu aktivizáciu, sociálne začlenenie, ani nie je preukázaná potreba podpory k jeho nezávislosti a možnosti rozhodovať sa a ovplyvňovať plnenie rodinných rolí, vykonávanie pracovných aktivít, vzdelávacích aktivít a

voľnočasových aktivít. V uvedenom stave ide o zabezpečenie starostlivosti, ktorá je potrebná v akútnom stave fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, ako aj u intaktného jedinca, u ktorého sa prejaví vážne akútne ochorenie. Uviedol, že žalobca nepreukázal, že by pri vykonávaní aktivít počas bežného dňa (nie v čase akútneho zakrvácania) potreboval pomoc inej fyzickej osoby pri vykonávaní sebaobslužných činností uvedených v prílohe č. 4 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu. Dodal, že peňažné príspevky na kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia sú svojím charakterom dávky fakultatívne, teda nárok na nich nevzniká automaticky pri splnení podmienok. Ich priznanie alebo nepriznanie je vždy výsledkom správnej úvahy správneho orgánu, ktorý má kompetencie o nich rozhodovať na základe objektívneho posúdenia všetkých rozhodujúcich skutočností. Žalovaný tiež dodal, že rámci posudkovej činnosti vydal lekársky posudok. Podkladom posudkového záveru bolo sociálne zisťovanie vykonané v domácnosti žalobcu. Všetky skutočnosti uvedené žalobcom pri tomto šetrení vzal žalovaný do úvahy a uviedol ich v komplexnom posudku, teda vykonal riadne zisťovanie.

3. Vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sa žalobca stotožnil s rozsudkom krajského súdu. Žalovaný podľa jeho názoru neuviedol v sťažnosti právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a neuviedol, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Aj keď v obdobiach stavov akútneho zakrvácania do kĺbov žalobca trávi čas doma, ide o stavy, počas ktorých, ak nemá dostatočnú pomoc, dochádza k jeho vyčleňovaniu zo spoločnosti a je to práve pomoc inej fyzickej osoby, ktorá tomu môže efektívne zabrániť, nakoľko ťažké zdravotné postihnutie mu bez pomoci inej fyzickej osoby vnucuje významne sociálne chudobnejší spôsob života v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Žiadosť o peňažný príspevok na osobnú asistenciu podal žalobca bez toho, aby rozlišoval rozdiely medzi akútnym a chronickým stavom a bez toho, aby bližšie špecifikoval, kedy je táto pomoc pre neho ako ťažkého hemofilika s rozvinutým postihnutím pohybového aparátu potrebná. V zásade je poskytnutie pomoci osobným asistentom potrebná vždy pri všetkých tých činnostiach, ktoré žalobca pre riziko vzniku nového krvácania alebo akútnych bolestivých stavov zapríčinených chronickou hemofilickou artrózou nemôže sám vykonávať. Každé nové krvácanie vyraďuje žalobcu z integračného procesu do spoločnosti a vracia ho späť na lôžko. Nežiadal pre svojho asistenta príspevok na opatrovanie (osoby trvalo pripútanej na lôžko). Uviedol, že žalovaný vypracoval komplexný posudok, v ktorom stanovil mieru obmedzenia schopnosti pri zabezpečovaní sebaobslužných činností v dôsledku narušenia telesných funkcií žalobcu, ako aj stupeň jeho odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby "internou metodikou", hoci v žiadnej listinnej forme podrobnosti výpočtu stupňa odkázanosti I ani spôsob, akým vypočítal dosiahnuté body v celkovom počte 120 neuvádza. Dosiahnuté body a ani stupeň odkázanosti nie sú v korelácii so závažným zdravotným stavom. Uviedol, že žalovaný opisuje v komplexnom posudku zdravotný stav ľavého (zdravého) kolena žalobcu, pričom opakovane potvrdenú pokročilú gonartrózu III. stupňa pravého kolenného kĺbu v posudku neuvádza, hoci sám tvrdí, že vychádzal okrem iného aj z ortopedického vyšetrenia zo dňa 11.11.2014. Akútnym prejavom rozvinutej gonartrózy je pritom ostrá bolesť, ktorá žalobcovi bráni v pohybe rovnako ako akútny krvácavý stav. Ostrá bolesť sa dostavuje už po 10 minútach chôdze alebo pri dlhšom státí. Posudková lekárka žalovaného nikdy nešpecifikovala dôvody, na základe ktorých malo dôjsť k takému výraznému zlepšeniu zdravotného stavu u žalobcu, aby mohla vysloviť záver, že už nie je odkázaný na sprievodcu. S prihliadnutím na závery neskorších odborných lekárskych vyšetrení mal žalobca za to, že u neho za posledných 16 rokov nedošlo k zlepšeniu žiadneho chronického ochorenia. Uviedol, že z ortopedických vyšetrení je zrejmé, že jeho zdravotný stav sa naďalej zhoršuje. Ponechaná pomoc sprievodcu by principiálne mohla byť v rozpore so záverom o nepriznaní peňažných dávok na osobnú asistenciu, a preto boli žalobcovi v komplexnom posudku zároveň zrušené výhody vyplývajúce z držania preukazu ŤZP-S a parkovacieho preukazu, ktoré doposiaľ využíval. Dôvodil, že v žiadosti o peňažný príspevok na osobnú asistenciu uviedol adresu, na ktorej sa zvyčajne zdržiava, pričom len toto miesto považuje za životné prostredie rodiny sekundárneho typu, v ktorej t. č. obvykle žije. Sociálny pracovník sa na danú adresu odmietol dostaviť s odôvodnením, že miesto je mimo pôsobnosti jeho úradu a trval na návšteve v mieste trvalého pobytu žalobcu, t. j. u rodičov v rodičovskom dome. Pri šetrení sociálnych dôsledkov teda terénne sociálne pracovníčky nemohli vidieť súčasnú domácnosť ani rodinu žalobcu. Žalobca vykonáva (alebo by chcel vykonávať) v priebehu dňa činnosti, ktoré sám vzhľadom na ťažké zdravotné postihnutie nezvláda. Z každodennej praxe má však poznatky, že tieto činnosti zvláda s pomocou asistenta. Integračné aktivity žalobca sám nezvláda. Žalovaný svojvoľne a striktne ohraničil akútny stav len na krvácavý stav, pričom

akútne bolestivé stavy prameniace z rozvinutej hemofilickej artrózy veľkých kĺbov naďalej ignoruje. Uviedol, že žalovaný účelovo zavádza tvrdením, že v čase akútneho krvácania žalobca nemá preukázanú žiadnu aktivizáciu. Sú činnosti, ktoré neznesú odklad a žalobca ich musí vykonať, pretože ich zanedbanie, resp. odklad by mohol viesť k sankciám alebo zákonným postihom. Napr. žalobca musí aj v akútnom bolestivom stave uhradiť v danom fakturačnom období všetky faktúry za objednané a poskytnuté služby, musí sa v stanovenej lehote odvolať alebo podať písomné vyjadrenie v úradnej veci alebo musí absolvovať pravidelnú technickú a emisnú kontrolu svojho motorového vozidla - ako zdravotnej pomôcky, atď. žiadal preto kasačnú sťažnosť žalovaného zamietnuť.
4. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „S. s. p.“), bez nariadenia pojednávania (§ 455 S. s. p.), preskúmal kasačnú sťažnosť a dospel k záveru, že je potrebné ju ako nedôvodnú zamietnuť (§ 461 S. s. p.).
5. Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu o nepriznaní peňažného príspevku na osobnú asistenciu. Žalovaný a prvostupňový správny orgán opreli svoje rozhodnutia o tvrdenie, že žalobca potrebuje pomoc inej osoby predovšetkým v čase akútnych ťažkostí a že v stabilizovanom stave obmedzenia nie sú závažnejšieho charakteru. Uviedli, že v čase zakrvácania do kĺbu sa zdržiava v domácom prostredí a nezúčastňuje sa žiadnych integračných aktivít. V takom čase je bežná intervencia zo strany rodinných príslušníkov, mimo akútnych stavov je samostatný v sebaobsluhe a pri integračných aktivitách. Peňažný príspevok na osobnú asistenciu nie je možné navrhnúť na obdobia potreby pomoci inej fyzickej osoby v čase akútneho zakrvácania kĺbov, nakoľko by nebol dosiahnutý účel tohto peňažného príspevku.
6. Podľa § 14 ods. 3 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na osobnú asistenciu, ak je odkázaná na pomoc inej fyzickej osoby pri činnostiach uvedených v prílohe č. 4 a osobnou asistenciou sa dosiahne účel ustanovený v § 20 ods. 2.
Podľa § 20 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. účelom osobnej asistencie je aktivizácia, podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím a podpora jej nezávislosti a možnosti rozhodovať sa a ovplyvňovať plnenie rodinných rolí, vykonávanie pracovných aktivít, vzdelávacích aktivít a voľnočasových aktivít.
Podľa § 22 ods. 4 zákona č. 447/2008 Z. z. peňažný príspevok na osobnú asistenciu nemožno poskytovať, ak osobnú asistenciu vykonáva manžel, manželka, rodičia alebo fyzická osoba, ktorá prevzala dieťa do starostlivosti nahrádzajúcej starostlivosť rodičov na základe rozhodnutia súdu, alebo fyzická osoba, ktorú súd ustanovil za opatrovníka fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, deti, starí rodičia, vnuci, súrodenci, nevesta, zať, svokor, svokra, ak tento zákon neustanovuje inak. Peňažný príspevok na osobnú asistenciu nemožno poskytovať fyzickej osobe, ktorej sa poskytuje opatrovanie podľa § 40 alebo opatrovateľská služba podľa osobitného predpisu.
Podľa § 22 ods. 4 zákona č. 447/2008 Z. z. peňažný príspevok na osobnú asistenciu možno poskytovať aj vtedy, ak činnosti uvedené v prílohe č. 4 v bodoch 1. až 6., v bode 9., v bode 13.4., v bode 13.5., v bode 13.6., v bode 13.7. a v bode 15. vykonávajú fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím fyzické osoby uvedené v odseku 4, okrem rodičov dieťaťa od šiesteho roku veku do dosiahnutia jeho plnoletosti, fyzickej osoby, ktorá prevzala také dieťa do starostlivosti nahrádzajúcej starostlivosť rodičov na základe rozhodnutia súdu a fyzickej osoby, ktorú súd ustanovil za opatrovníka fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím.
7. Kasačný súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením krajského súdu. Ako správne uviedol krajský súd, socializáciu nemožno vnímať len ako súčasť externých aktivít realizovaných mimo domácnosti. Ani podľa názoru kasačného súdu nemožno súhlasiť s odôvodnením správneho orgánu, že v čase zakrvácania do kĺbov by peňažný príspevok na osobnú asistenciu neplnil účel z dôvodu, že žalobca sa v tom čas zdržiava doma. Žalobca po dostavení sa akútneho zakrvácania do kĺbov, ktoré nielenže trvá 48 hodín, potrebuje ešte 5 dní na úplnú regeneráciu. Tieto stavy sa dostavujú 25 až 30 krát do roka. Život žalobcu je tak ovplyvnený veľkú časť roka práve týmto náhlym avšak pravidelným priťažením.
8. Rovnako za nedostatočnú z hľadiska ustanovení § 22 ods. 4 a 5 zákona č. 447/2008 Z. z. považoval kasačný súd argumentáciu žalovaného, že žalobcovi v čase akútneho zhoršenia zdravotného stavu poskytuje pomoc manželka. Hoci pomoc je v takejto situácii prirodzená, zákonodarca možnosť priznania

peňažného príspevku na osobnú asistenciu manželke priamo predpokladá aj v prípade, že vykonáva činnosti, uvedené činnosti uvedené v prílohe č. 4 v bodoch 1. až 6., v bode 9., resp. v bode 15.
9. Pokiaľ žalovaný argumentuje fakultatívnosťou príspevku, kasačný súd zdôrazňuje, že aj v takom prípade je potrebné riadne zistiť skutočný stav veci a presvedčivo zdôvodniť, prečo sa príspevok napriek splneniu podmienok nepriznáva.
10. Miera funkčnej poruchy u žalobca je podľa komplexného posudku ústredia práce 80 %. Žalobca sa teda považuje za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím a pre svoju diagnózu je vyradený z pracovného života. Žalovaný však vo svojom rozhodnutí uviedol len to, že v stabilizovanom stave obmedzenia nie sú závažnejšieho charakteru, bez vyhodnotenia námietky žalobcu ohľadom potreby vyhnúť sa činnostiam ktoré pre neho predstavujú hrozbu krvácania - uviedol, že krvácanie do pravého lakťového kĺbu mu hrozí zakaždým, keď má pravou rukou uchopiť pracovný predmet a pracovať s ním (napr. počítačová myš, príbor, pero, škrabka na zeleninu, barla, skrutkovač a pod.) alebo uchopiť bremeno a premiestniť ho. Jeho hlavnou aktivitou počas bežného dňa je publikačná činnosť; pre problémy s pravým lakťovým kĺbom je odkázaný na pravidelnú pomoc, ktorá spočíva najmä v zapisovaní diktovaných textov do súborov, prepisovaní ručne písaných textov, gramatických korekciách, grafických úpravách a pod. Žalovaný vo svojich vyjadreniach uviedol, že príspevok nie je možné poskytnúť ako prevenciu pred akútnymi prejavmi ochorenia. Podľa komplexného posudku vypracovaného žalovaným má žalobca diagnostikované poruchy zrážanlivosti a iné stavy krvácania - ťažkú formu (s častým krvácaním do kĺbov so sekundárnymi artrotickými zmenami - trombocytopénie). Podľa názoru kasačného súdu je potrebné riadne sa vysporiadať s otázkou, či pri uvedenej diagnóze možno uvažovať o priznaní príspevku na osobnú asistenciu v rozsahu, zodpovedajúcom obdobiu akútneho zhoršenia, vrátane odoznievania prejavov akútneho zakrvácania.
11. Z uvedených dôvodov najvyšší súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol (§ 461 S. s. p.).
12. V ďalšom konaní bude úlohou správneho orgánu okrem posúdenia odkázanosti žalobcu na osobnú asistenciu počas stavov akútneho zakrvácania riadne zdôvodniť tiež svoje hodnotenie odkázanosti, resp. neodkázanosti žalobcu na osobnú asistenciu. Správny orgán musí preto v nasledujúcom konaní posúdiť odkázanosť žalobcu na osobnú asistenciu komplexne, z hľadiska obmedzení žalobcu v priebehu roka.
13. Kasačný súd priznal úspešnému žalobcovi plnú náhradu trov konania na kasačnom súde, o výške ktorej rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 467 ods. 1 a ods. 2, § 167 ods. 1, § 175 ods. 2 S. s. p.).
14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.